

Death and Burial

A. Moving a Corpse

שולחן ערוך יורה דעה סימן שסג סעיף א

אין מפנין המת והעצמות, לא מקבר מכבד לקבר מכבד, ולא מקבר בזוי לקבר בזוי, ולא מבזוי למכבד, ואין צריך לומר ממכבד לבזוי. ובתוך שְלוֹ, אִפְלוּ מִמְכַבֵּד לְבִזוּי, מִתֵּר, שְׁעָרַב לְאֵדָם שְׂיֵהָא נַח אֶצֶל אַבּוּתֵיּוֹ. וְכֵן פְּדֵי לְקַבְרוּ בְּאַרְזֵי יִשְׂרָאֵל, מִתֵּר. וְאִם נִתְּנָהוּ שֵׁם עַל מְנַת לְפָנוּתוֹ, מִתֵּר בְּכָל עֲנָנוּ. וְאִם אֵינּוּ מְשַׁתְּמֵר בְּזֵה הַקֶּבֶר, שְׂיֵשׁ לְחַוֵּשׁ שְׁמָא יוֹצִיאֻהוּ עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, אוֹ שְׂיִכְנְסוּ בּוֹ מֵיָם, אוֹ שְׂהוּא קֶבֶר הַנְּמַצָּא, מְצָנָה לְפָנוּתוֹ.

B. The End of Aninut

שולחן ערוך יורה דעה סימן שמא סעיף א

מִי שְׁמַת לוֹ מֵת שְׂהוּא חֵיב לְהִתְאַבֵּל עָלָיו, קִדְּם קְבוּרָה אוֹכַל בְּבֵית אַחֵר. אֵין לוֹ בֵּית אַחֵר, אוֹכַל בְּבֵית חֵבְרוֹ... וּבֵין כֶּף וּבֵין כֶּף, וְנֶאֱפְלוּ הוּא בְּעֵיר אַחֲרָת, אֵינוּ מִסֵּב נְאוֹכַל, וְאֵינוּ אוֹכַל בְּשֵׁר וְאֵינוּ שׁוֹתֵה יַיִן, וְאֵינוּ מְבַרֵךְ בְּרַכַּת הַמוֹצֵיא וְלֹא בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, וְאֵין מְבַרְכִים עָלָיו וְלֹא מְזַמְּנִין עָלָיו, אִפְלוּ אִם אוֹכַל עִם אַחֲרִים שְׂמְבַרְכִים, לֹא יַעֲנֶה אַחֲרֵיהֶם אֲמֵן. וּפְטוּר מִכָּל מְצוֹת הָאֲמִירוֹת בַּתּוֹרָה, וְנֶאֱפְלוּ אִם אֵינוּ צָרִיךְ לַעֲסֹק בְּצַרְכֵי הַמֵּת, כְּגוֹן שְׂיֵשׁ לוֹ אַחֲרִים שְׂעוֹסְקִים בְּשִׁבְלֵוֹ. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שְׂאִפְלוּ אִם יִרְצֶה לְהִתְמַיֵּר עַל עֲצָמוֹ לְבַרְךָ אוֹ לַעֲנוֹת אֲמֵן אַחֵר הַמְבַרְכִין, אֵינוּ רְשָׁאִי...

שולחן ערוך יורה דעה סימן שמא סעיף ג

מְקוֹם שְׁנוּהָגִים שְׂכַתְּפִים מִיְחָדִים לְהוֹצִיא הַמֵּת, וְלְאַחֵר שְׂנַתְּעַסְקוּ הַקְּרוֹבִים בְּצַרְכֵי הַקְּבוּרָה מִמְסָרוּהוּ לָהֶם וְהֵם יִקְבְּרוּהוּ, מְשַׁמְסְרוּהוּ לָהֶם, מִתֵּרִים הַקְּרוֹבִים בְּבִשְׁרֵי יַיִן, אִפְלוּ קִדְּם שְׂהוֹצִיאֻהוּ מִהַבֵּית, שְׂשׁוּב אֵינוּ מְטַל עָלֵיהֶם. {הֵגָה: מְקוֹם שְׁנוּשָׂאִין הַמֵּת מִעֵיר לְעֵיר, אִם מְקוֹם קְרוֹב הוּא הָיָה כְּאֵלוֹ מְטַל לְפָנָיו. אֲבָל אִם הוּא מְקוֹם רְחוֹק, כְּגוֹן מִהַלֵּךְ שְׁנֵי יָמִים, מִתֵּר עַד שְׂיָבֹאוּ לְעֵיר קְבוּרָתוֹ (רַבְּנֵי יוֹנָה פ' מִי שְׂמַתוֹ).}

C. Aveilut on Erev Pesach

שולחן ערוך יורה דעה סימן שצט סעיף ג

אִם קֶבֶר אֵת מֵתוֹ שְׂבַעַה יָמִים קִדְּם הַרְגֵּל, וְנִהְיָ בְּהֵם גְּזֵרַת שְׂבַעַה, הַרְגֵּל מְבַטֵּל מִמֶּנּוּ גְּזֵרַת שְׂלֵשִׁים, אִפְלוּ חַל יוֹם שְׂבִיעִי בְּעָרֵב הַרְגֵּל, דְּמִקְצַת הַיּוֹם פְּכָלוּ וְעוֹלָה לְכָאן וּלְכָאן, וּמִתֵּר לְכַבֵּס וּלְרַחֵץ וּלְסַפֵּר בְּעָרֵב הַרְגֵּל. {הֵגָה: סְמוּךְ לְחֻשְׁכָּה (טוּר).}

ובערב פסח מתר בכל אחר הצות, דהינו מזמן שחיטת הפסח נאילד; נעדיף שיגלם קדם הצות, הואיל נאחרים אסורים לגלם אחר הצות (תשובת ר"י מינץ ס"ד).

D. Seudat Havra'ah

שולחן ערוך יורה דעה סימן שעח סעיף א

אבל אסור לאכל משלו בסעודה ראשונה, אבל בשניה מתר, אפלו ביום ראשון. ומצנה על שכניו שיאכילוהו משלהם, כדי שלא יאכל משלו. ויכול אחד להאכיל את חברו בימי אבלו, והוא יחזר גם כן ויאכילנו בימי אבלו, ובלבד שלא יתנו בתחלה.